

Uttalande om terrorattacken i Pulwama.

”Stoppa den onda cirkeln”! Nej till krig!

[Uttalande om terrorattacken i Pulwama, Kashmir, den 14 februari. Gemensamt uttalande från 1- Nisar Ahmad Shah, för Jammu Kashmir Awami Workers Party, 2- Sushovan Dhar, för Radical Socialist (Indien), 3- Dr. Lal Khan, för Pakistan Trade Unions Defense Campaign, 4- Dr. Ammar Ali Jan, för Haqooq Khalq Movement Pakistan (Rörelse för demokratiska rättigheter).

Undertecknades också personligen av Farooq Tariq. Uttalandet publicerades i [International Viewpoint](#), 3 mars 2019. Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

Terrorism syftar inte på en kategori av personer utan en speciell metod, teknik eller taktik som innebär att döda eller skada oskyldiga civila eller, utanför en strids- eller krigszon, även soldater, som genom angreppets speciella karaktär görs helt försvarslösa. Just på grund av att terrorism är den sortens handlingar, kan den genomföras och genomförs den av individer, grupper eller större enheter som statsapparaten. Bilbombsattacken som dödade 40 soldater från Indiens centrala reservpolis (CRPF) är just ett sådant angrepp och förtjänar att fördömas starkt. Som i alla fall av terrorism befinner sig våra sympatier och kondoleanser hos offrens kära, familjer, släktingar och vänner.

Förövaren var en ensam ungdom från Kashmir, Adil Ahmad Dar, men ansvaret för att ha förberett och tränat honom tog Jaish-e-Mohammed (JeM) på sig offentligt. JeM är en grupp som påstår sig ha stöd från viktiga delar av det pakistanska etablissemanget. Vad ska vi med tanke på detta kräva för rättsliga åtgärder på omedelbar och även på lång sikt?

1. Rättvisans gyllene regel är att bestraffa de som befins skyldiga. Eftersom JeM har förkunnat sitt ansvar finns det föga anledning att betvivla deras skuld. Icke desto mindre borde den indiska regeringen offentligt visa upp alla bevis som pekar på och bekräftar detta, om inte annat för att helt och fullt övertyga folken i Pakistan, Indien och resten av världen om vilka de skyldiga är och därmed inte bara öka trycket från alla håll att åtala dem, utan på så sätt också gå emot alla möjliga sorters falska och [politiskt] motiverade konspirationsteorier.

Ja, med tanke på JeM:s tidigare historia måste den pakistanska regeringen hursomhelst pressas att vidta aktioner mot dem. Som det är, har även Pakistan drabbats av terroristangrepp mot sitt folk och sina institutioner, men det finns också de i det bredare regeringsetablissemanget som gör hycklande och egennyttig skillnad mellan de agenter som är ”våra” och andra.

2. Stater sponsrar och stöder indirekt agenter som är självständiga att avgöra när, var och hur terrorangrepp ska genomföras, och stater utför direkt sådana terrorangrepp över gränserna (den största och mest ondskefulla staten i detta avseende är USA, som sedan 1945 har dödat fler civila utanför sitt territorium än alla övriga länder i världen sammantaget har gjort). Sponsring medverkar till internationella terrorhandlingar även om den inte innehåller sådana handlingar. Men det finns ändå en mycket viktig kvalitativ skillnad mellan de två politiskt och vad gäller internationell lag.

Om handlingen genomförs av ett lands officiella väpnade styrkor är det en krigshandling, deklarerad eller inte. Om aktören inte är statlig är det ingen krigshandling, även om en regering har

medverkat under förberedelserna, och oavsett hur förkastligt detta är. Därför är det inte bara fel av Modis regering att tillkännage att angreppet i Pulwama är just en sådan krigshandling, utan politiskt uttryckt är det också ytterst farligt eftersom det gör de militärt politiska insatserna så mycket större.

Att regeringen ändå använder denna chauvinistiska retorik ger misstankar om att [regeringspartiet] BJP planerar att utnyttja sammandrabbningen för att skapa ökade religiösa motsättningar inför de kommande valen till folkets kammare, Lok Sabha. Syftet är att piska upp allmänhetens ilska mot å ena sidan Pakistans folk och regering och å den andra mot folket i Kashmir – ännu ett exempel på en illa dold muslimfientlighet som alltid har varit central för [det hindunationalistiska nätverket] Sangh Parivars fascistiska ideologi och politik.

3. En attack av den indiska armén över gränsen mot pakistanska soldater, för att inte tala mot civila, kommer inte att vara någon ”hämnd” eftersom det kommer att orsaka skador och död för personer som inte har något att göra med vad som har hänt i Pulwama. Det kommer inte bara att orsaka utbredd vrede och bitterhet bland den pakistanska allmänheten över den orättvisa som drabbar dess soldater och/eller civila, och hjälpa till att samla inhemskt stöd för deras egen regering inklusive de delar som ligger bakom sådana angrepp över gränsen, när i själva verket allt borde göras för att isolera och undergräva dessa delar av samhället.

Alla förhoppningar om att gå mot ökad demokrati i Pakistan och göra slut på, eller leda till en allt större minskning av, militärens makt skulle undergrävas kraftigt av indiska aktioner som skulle pressa den pakistanska allmänheten att stöda militären i namn av sin egen sorts aggressiva nationalism. Alla progressiva i Pakistan som arbetar för att demokratisera samhället inser detta till fullo, och förstår (mycket mer än progressiva i Indien) att inrikespolitiska framsteg i detta avseende är direkt och nära knutet till större lugn, balans och måttfullhet i förbindelserna mellan de två länderna. Men den religiösa extremismen på båda sidor livnär sig på att skapa ökat hat och fientlighet mellan de två länderna och folken.

4. Terrorism har alltid ett speciellt politiska sammanhang. Precis som i så många andra exempel på omotiverat våld av icke statliga och statliga aktörer (inklusive den indiska regeringen), är i detta fall sammanhanget Kashmir! Den grundläggande diagnosen är uppenbar. Även om den pakistanska regeringen ända sedan 1980-talet har fiskat i orons och utanförskapets ”grumliga vatten” i Kashmir, så har dessa ”grumliga vatten” skapats av de på varandra följande indiska regeringarna, och där den nuvarande centralregeringen har kompletterat sin inblandning i Kashmir med en tydligt muslimfientlig inställning och praktik.

Redan under de första årtiondena från självständigheten fram till slutet av 1980-talet, då allvarliga nivåer av inhemsk våldsamt aktivism uppstod, har förräderi efter förräderi skett mot de åtaganden som har gjorts gentemot statens självstyre, till och med genom att provinsen oftare än någon annan indisk stat har drabbats av införande av presidentstyre.

Det finns mer än 650.000 soldater av alla möjliga sorter i Kashmirdalen, vilket gör antalet väpnad personal per civil till den värsta i världen, medan enligt New Delhi antalet kämpar eller så kallade ”terrorister” under senare år inte varit fler än några hundra eller så. Denna enorma truppstyrka behövs i första hand för att övervaka och kväsa en befolkning vars utanförskap och vrede mot New

Delhi har brett ut sig bredare och djupare än någonsin tidigare.

Bland muslimer i Kashmir har detta förvärrats av den indiska regeringen, som har rättfärdigat beskjutning mot stenkastare, ursäktat en och annan beskjutning av åskådare, och även tolererat den överhuvudtaget förödmjukande behandlingen av befolkningen, för att inte glömma användningen av luftgevär som har skadat och lemläst hundratals obehäpnade demonstranter. Med tanke på denna verklighet är det märkligt att den indiska armén nu säger att de ska skjuta mot alla inom synhåll som bär vapen och inte omedelbart överlämnar det.

Inget av detta har minskat ungdomars beredvillighet i Kashmir att få träning från alltför villiga leverantörer som JeM på andra sidan gränsen, eller genomföra sin egen ”martyrdöd” med hjälp av självmordsbomber för att personligen uttala sig mot de orättvisor som de har drabbats av.

Det går inte att minska och till slut få slut på angrepp som det i Pulwama med hjälp av ett stridslustet spel för gallerierna eller ”kirurgiska angrepp” över gränsen, för att inte tala om ökad militär spänning och militära aktioner mellan de två kärnvapenbestyckade grannarna.

Det handlar framförallt om att ta itu med den politiska situationen i Kashmir och säkerställa rättvisa för alla i provinsen, speciellt i Kashmirdalen, vare sig de är bofasta muslimer eller hinduiska panditer som vill bo där i återupprättad fred och sänja. Det är inte den indiska regeringens agerande mot Pakistan utan dess uppträdande i Kashmir som kommer att vara avgörande för att forma framtiden.

Kommer utanförskapet att öka och göra det till en fortsatt grogrund för cirkeln av å ena sidan icke statlig terrorism (med hjälp eller på annat sätt från andra sidan gränsen) och å den andra de indiska väpnade styrkornas statliga terrorism? Eller kommer vi att arbeta för att helt och hållet sätta stopp för denna onda cirkel?

Lösningen för Kashmir har folket i Kashmir, inte Indien och Pakistan. Kashmirs folk på båda sidor måste vara de som avgöra Kashmirs öde.

En rådgivande process måste nu inledas på båda sidor. Båda ländernas arméer måste dras tillbaka från Kashmirs båda delar. En civil lösning på en civil fråga måste säkerställas av de civila och inte på arméns sätt eller med hjälp av ett gäng terrorister, statligt stödda eller andra.

Vi välkomnar den pakistanska statens förbud mot Jamata Dawa och Anjman Falahi Insaniat. Staten måste bryta alla öppna eller dolda kontakter med religiöst fundamentalistiska grupper. Det finns ingen militär lösning för Kashmir. Den religiösa fundamentalismen ödelägger många liv, inte bara i Kashmir utan också i Indien och Pakistan. Religionen får inte ha någon roll i skötseln av statens angelägenheter och utnyttjandet av religionen för politiska ändamål måste motverkas på alla nivåer.

Tillståndet för de härskande klasserna i Indien och Pakistan är sådant att vi inte kan utesluta korta, hårda gränssammandrabbningar, dödliga kirurgiska angrepp eller en aggressiv militaristisk handling för att tillfredsställa den reaktionära hysteri och drivkraft som de har utlöst för att få röster på basis av Hindutva-chauvinismen.

Under den pågående krigsretoriken och den hysteri som stöds av subkontinentens elit blir återigen sanning och förstånd de främsta offren. Regionens postkoloniala borgarklass har en inre karaktär

som återspeglas i deras hyckleri, skurkaktighet och svekfulla politik, etik, moral och natur. Dessa avskyvärda kännetecken härrör från deras ursprung.

Yttre inblandning och terrorism har riktat tunga slag mot den av ungdomen ledda inhemska rörelsen bland massorna i Kashmir. Olika religiösa terrorgrupper har med stöd från strategiska intressen försökt utnyttja denna situation till skada för rörelsen.

Men massornas kamp på båda sidor i Kashmir ska inte ha varit förgäves. Trots periodvis tillfälliga avvikelser och parodier kan inte härskarna förvirra eller försvaga detta uppror. Det kommer att återuppstå inom den närmaste framtiden. Den centrala uppgiften är att knyta och förena denna kamp med arbetarnas och de ungas rörelser på hela subkontinenten.

Det är bara möjligt om kampen i båda delarna av Kashmir erkänns som en väsentlig del av klasskampen i hela regionen. Under den kommande perioden kommer denna kamp bland studenter och ungdomar i Kashmir att elda under uppror i hela Indien och Pakistan. En revolutionär seger med ett störtande av den diktatoriska kapitalistiska staten i något av dessa länder kommer att tända revolutionens fackla i hela regionen.